

# ȘCOALA PRINȚESELOR

## Jurnalul prințesei Agalia



Ana Serna Vara

Ilustrații de Adribel

Tradus din limba spaniolă de Irina Marcu

GIRASOL

Text: Ana Serna Vara  
Ilustrații: Adriana Juárez Puglisi (Adribel)  
Traducere: Irina Marcu

## Editura Girasol

Str. I. L. Caragiale nr. 72, clădirea B,  
Sat Dudu, Comuna Chiajna, Județul Ilfov  
Tel.: 021 436 1234; Fax: 021 436 1105  
E-mail: office@edituragirasol.ro

© Susaeta Ediciones Spania  
© Editura Girasol, pentru prezenta  
versiune în limba română

### Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Serna Vara, Ana  
**Jurnalul prințesei Agalia** / Ana Serna Vara ; il. de Adribel ;  
trad. din lb. spaniolă de Irina Marcu. - Chiajna : Girasol, 2020  
ISBN 978-606-024-083-9

I. Adribel (il.)  
II. Marcu, Irina (trad.)

087.5

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în nicio formă și în nicio modalitate, electronică sau mecanică, inclusiv fotocopii, înregistrări și în orice altă formă de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a editorului.

## Cuprins

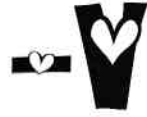


1. Soare, soricel, încălzește-mă nițel! .....	9
2. Fără mâini, fără dințișor! .....	25
3. Șoricelul Pérez .....	43
4. Jurnalul Prințesei Agalia .....	55
5. 1 ianuarie, 2 februarie, 7 iulie, San Fermín! ...	77
6. Vraja lui Paracelsus în grădina de pe insulă ....	99
7. De la prințese la clovni .....	127



Soare, soricel, încălzește-mă nițel!



ă vorbește din nou comandantul Victor Angulo. Vă rog să vă puneți centurile de siguranță, să îndreptați spătarul scaunului și să vă închideți telefoanele mobile.

**Ne apropiem de Madrid**, destinația noastră. Vremea este însorită și temperatura de 35 de grade Celsius. Vom începe coborârea și în câteva minute vom ateriza pe aeroportul Adolfo Suárez din Madrid, Barajas.



Sper că ați avut un zbor plăcut și vă așteptăm să călătoriți din nou în curând cu noi.

– Nu-mi vine să cred, Lourdes! Soare, soare, din nou soare și căldură! Cât de mult mi-au lipsit în ultimele luni! a exclamat Agalia entuziasmată.

– **Este prima dată în atâția ani când te văd atât de încântată de o zi însorită.** În sfârșit ai început să te bucuri de lucrurile mici din viață! i-a răspuns mulțumită Lourdes auzind-o.

În drum de la aeroport spre palatul din Aranjuez, tânăra n-a conținut să pună întrebări despre fiecare dintre locurile pe lângă care treceau.

Lourdes nu-și revenea din uimire. Fusese ani de zile lângă prințesă, responsabilă de educația ei, și o cunoștea foarte bine. Nu era ușor să o motivezi. Încă de când era mică, trebuia să o convingă să vadă partea bună a lucrurilor, deoarece Agalia era înclinată să vadă totul în negru. Îi spusese de nenumărate ori că era mult mai bine să vadă partea plină a paharului, nu pe cea goală.

Dar astăzi părea că în sfârșit, după o absență de un semestru, la întoarcerea în țara ei, Agalia

putea să se simtă bucuroasă, să se exprime și să se manifeste cu naturalețe.

După un drum cu mașina de o oră, au ajuns la Reședința Regală din Aranjuez, numită astfel deoarece de secole a fost reședința monarhilor Spaniei, mai ales primăvara, vara și toamna.

Au traversat râul Jarama pe podul Largo, au mers pe drumul străjuit de tei și, după ce au trecut și fluviul Tajo, au ajuns la palat. Când s-a dat jos din mașină în Piața Armelor, Agalia a rugat-o frumos să nu-i fie anunțată sosirea. A intrat în palat și a urcat în fugă treptele scării principale care ducea la Sala de Porțelan, preferata sa, unde toți cei din familia ei luau o gustare chiar atunci.

– **Surpriză!** a exclamat tânăra, îmbrățișându-și mama și surorile, care imediat s-au ridicat să o strângă în brațe.

– Credeam că ajungi mai târziu, a spus mama ei. Au anunțat că din cauza grevei de la aeroport multe zboruri au întârziere. Cât de mult mă bucur că ești din nou acasă! Ce frumoasă ești, Agalia! Ce strălucire ai în ochi! Am spus mereu

că ai niște ochi minunați, dar înainte aveai o privire atât de tristă...

Auzind acestea, imediat Paula, Eva și Berta au făcut ochii mari și s-au apropiat de sora lor mai mare să vadă dacă era adevărat ce spunea mama lor.

– **Mama, cum știi dacă ochii sunt triști sau veseli? a întrebat Eva curioasă.**

– Este foarte simplu, a răspuns repede Berta, foarte convinsă. Dacă plângi, sunt triști; dacă râzi, sunt veseli.

– **Ha-ha-ha! Ce fetițe istețe!** a exclamat regina amuzată.

– Știu eu, știu eu! Pot să explic eu, mama? a adăugat Paula foarte sigură pe ea.

Regina, care nu se putea opri din râs auzind-o pe micuță, a aprobat din cap, dându-i voie micuței prințese să-și exprime opinia respectuoasă. Aceasta, foarte mândră de ea, a spus:

– **Când ești trist**, ochii sunt pe jumătate închiși, privind în jos. Așa, uite, a spus ea prefăcându-se tristă. Iar dacă ești vesel, sunt perfect

deschiși și se mișcă mult și fac salturi ca niște scânteii. Uite-așa!

Micuțele ei surori, oricât de mult s-au apropiat și au privit-o, nu reușeau să-și dea seama de diferențele de care vorbea sora lor.

– A, știi, Paula, dacă îi deschizi mult, sunt veseli; dacă îi închizi, sunt triști. Nu-i așa, mami? a sugerat Eva foarte convinsă.

– Nu este chiar așa. **Dar acum ne bucurăm de întoarcerea Agaliei**, care sigur are să ne povestească o mulțime de lucruri interesante de la **Școala Prințeselor** din Davos.

– O să mă duc și eu acolo când voi fi mare. Nu-i așa, mami? a întrebat Paula.

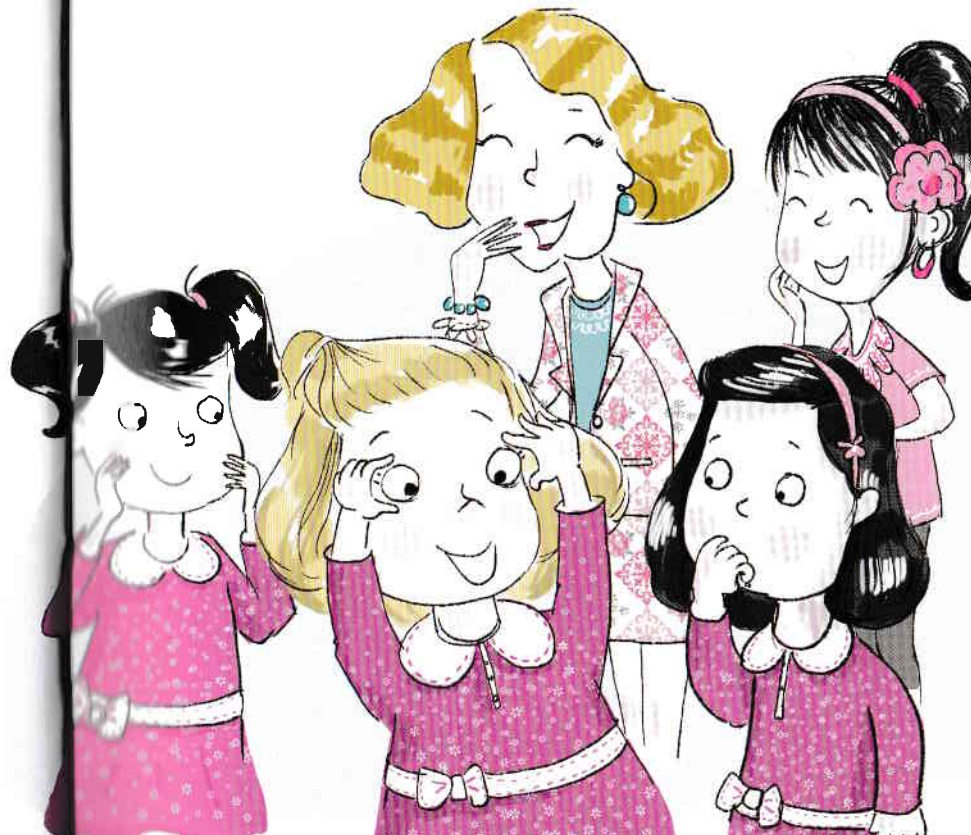
Înainte ca regina să apuce să răspundă, Eva și Berta au exclamat în cor:

– **Și eu! Și eu!**

Agalia le-a privit foarte amuzată pe surioarele ei și a spus:

– Văd că aici lucrurile nu s-au schimbat prea mult de când am plecat. Ha-ha-ha! Mama, trebuie să fii obosită de atâtea întrebări!

– Nu-ți face griji, fiica mea. Din fericire, în scurt timp vor ieși în grădină să se plimbe cu bicicletele și se vor întoarce chiar la timp pentru baia de seară și pentru cină. Sunt de neoprit.



Deși le plăcea tare mult să meargă cu bicicletele, în acea zi prințelesele au preferat să lenevească. Venise acasă sora lor mai mare și, pentru că erau foarte curioase, voiau să audă tot ce avea să-i povestească mamei.

Dar după ce și-au primit cadourile aduse de Agalia, mama le-a rugat să facă obișnuita plimbare de seară.

– **Ce răgaz minunat, mama!** a exclamat tânăra ușurată. Câtă răbdare ai! Sunt foarte drăguțe, dar și foarte obositoare.

În acel moment Lourdes a intrat în Sala de Porțelan pentru a-și lua rămas-bun de la ele înainte de a pleca acasă.

– Mulțumesc mult, Lourdes, a spus regina. Cred că mâine Agalia va dori să se odihnească, așa că și tu te poți odihni și poți face un plan pentru cum să vă petreceți timpul săptămâna aceasta.

– **Mulțumesc frumos, Lourdes! Pe curând!** A, și te rog, gândește-te la niște activități intere-

sante și distractive, nu doar la cele culturale, da? a rugat-o prințesa, făcându-i cu ochiul glumeață.

Lourdes, care o cunoștea bine, i-a zâmbit încântată.

I se părea extraordinară această dispoziție veselă a prințesei, până atunci necunoscută. Agalia s-a ridicat și i-a dat un pupic zgomotos, lăsând-o cu gura căscată.

– Ce fericită sunt, mami, că mă aflu din nou lângă voi! Dar tata unde este? Și Nicolás și Sergio? a întrebat ea.

– Tata lucrează în biroul său. Mergem acum să-l vedem. Este singur. Se va bucura mult. Iar frații tăi... sunt la academia militară. Unul în Marín, iar celălalt în San Javier, i-a răspuns mama foarte mândră.

– **Ce dor îmi este de ei!** Știi, la Școala Prințeselor m-am lăudat mult cu frații mei, le-am arătat colegelor mele fotografiile cu ei în uniforme, una complet albă, cealaltă bleumarin, și mereu mă întrebau dacă nu vor veni în vizită,